



VISITA

RAFAEL PLA LÓPEZ

Meliana, 2017

Vaig rebre una cridada de Skype que posava «Sara» com a remitent i me vaig demanar qui seria. Però quan li vaig donar pas vaig tenir una sotragada en veure el rostre que contemplava tots els dies en les pantalles dels meus ordinadors.

- las Ar A? – vaig aventurar.
- No, Rafa – va respondre –. No sóc ella, encara que ella m’ha ajudat. Sóc de carn i ossos.
- I on estàs?
- Estic a casa.

I efectivament vaig veure darrere seu les prestatgeries que hi havia en l’habitació en la que jo em trobava, inclosa la gran nina damunt d’una d’elles.

- Me crides des d’altre universs? – vaig conjecturar.
- Clar – em va confirmar –. las Ar A m’ha donat els mitjans per a comunicar-me amb el teu univers. Per cert, he llegit completa la teua «[Saga de la Tierra errante](#)».
- Però la tercera i quarta novel·la de la Saga encara no estan publicades – vaig replicar.
- Però ho estaran en el futur – va profetitzar –, i las Ar A me les ha proporcionat. He llegit també la seua [prequela](#) i les seues [seqüeles](#). I m’ha commogut la teua obsessió per viatjar a un altre univers per retrobar-te amb mi, però ho he trobat un punt masclista.
- Masclista? – em vaig estranyar.
- Sempre ets tu el que viatges, i jo m’he de quedar esperant a que ho faces – va explicar –. Voldria anar jo a visitar-te al teu univers, i las Ar A m’ha dit que ho podria fer.
- I abandonaries al Rafa del teu univers? – vaig qüestionar.
- Ací Rafa ja m’ha abandonat. Va morir fa uns anys – va precisar.
- I tu com estàs? – em vaig inquietar.
- Estic bé – em va tranquil·litzar –. Fa disset anys vaig tenir càncer, però ho vaig superar. I fa deu anys las Ar A em va escanejar amb la web-cam, amb tecnologia del futur, per eliminar qualsevol cèl·lula cancerosa residual. Em vaig queixar de que no impedira la teua mort... al meu univers.
- Però – vaig raonar – necessàriament hi ha universos als quals jo vaig morir, així com altres als quals tots dos vam sobreviure. Res podria impedir això.
- Això em va respondre las Ar A – va concordar –, i em va oferir traslladar-me al teu univers, on vaig ser jo qui havia mort.
- Però per a això... – vaig dubtar.
- Sí, ja ho sé, cal aprofitar una catàstrofe que allibere molta energia – va puntualitzar.
- Haurem d’esperar aleshores una forta tempesta elèctrica? – vaig suggerir.
- O un gran incendi – va afegir.
- No anireu a provocar un incendi? – vaig objectar.
- No, clar que no – em va calmar –. Però segur que es produiran incendis aquest estiu, malauradament. Encara que per a nosaltres serà una oportunitat. I haurem d’esperar a que es produïska.
- I mentres tant et podré cridar? – vaig proposar.
- No, no podràs – va denegar –, a no ser que lap Rop La t’ajude. Però jo et cridaré tots els dies.

I es va acomiadar llançant-me un bes amb la mà.

Els dies següents esperava amb ansietat a que em cridés, i m'embargava la felicitat quan ho feia. Fins que un dia vaig escoltar al telediari que havia esclatat un incendi en terres de l'interior. Prompte estava davant l'ordinador, i a primera hora de la vesprada em va cridar.

- Ahí també hi és l'incendi? – li vaig demanar.
- Sí – em va confirmar –, i las Ar A m'ha dit que és prou fort per traslladar-me. De manera que ara mateix vaig a apropar-me a ell.
- Tin cura – em vaig preocupar.
- La tindrè – em va tranquil·litzar –, però las Ar A també tindrà cura de mi. Quan arribe ahí em mesclaré amb els evacuats que fugissen de l'incendi. Però no podré anar a Meliana: ahí tothom sap que Sara va morir. S'hauré de reunir en un barri de València on no ens coneguen. Ara t'indicaré l'adreça en un missatge de text. Però no estic segura de quin dia podré arribar, i tampoc sé si podré cridar-te quan ho faça. Hauries de passar-te tots els dies a les 12 del matí fins que aparega.
- Així ho faré – vaig prometre.

El dia següent vaig anar amb la meua Yamaha al carrer del Professor Àngel Lacalle en Patraix, vaig entrar dins del Café Bar Jaime, i vaig esperar de 12 a 14 hores. De tornada en la meua casa en Meliana, vaig dinar i veure el telediari, on van informar que continuava l'incendi i havien estat evacuant habitants de la zona i excursionistes. De seguida me vaig posar davant de l'ordinador, però no vaig rebre cap cridada.

A l'altre dia vaig tornar amb neguit, però en quan vaig creuar la porta del bar la vaig veure. Es vam abraçar i besar perllongadament i després vam seure a una taula.

- Quan has arribat? – li vaig demanar.
- Vaig aparèixer abans ahir per la vesprada prop de l'incendi – va narrar –, però em vaig haver de confondre entre els evacuats i ens van portar a una residència, de manera que fins ahir per la vesprada no vaig poder arribar a València.
- I on has passat la nit? – li vaig preguntar.
- En una pensió – em va informar.
- Podríem anar després allí? – li vaig proposar.
- Millor no – va objectar –. T'hauries d'identificar junt amb mi, i ens podrien localitzar.
- I tu com t'has identificat? – em vaig intrigar.
- Amb el DNI – em va somriure, i me'l va mostrar; vaig veure que posava «BEZOYA GARRIGA / SARAH».
- Me'l va proporcionar las Ar A abans de partir – va explicar –, alterant el meu nom i cognoms per tal que no m'identificaren amb una difunta. El meu anterior DNI s'ha quedat en el meu univers al prop de l'incendi. Així, encara que no troben, clar, el meu cadàver, trobaran el meu DNI i em donaran per morta.
- I quan podrem estar junts? – li vaig pregar.
- Podem viatjar per tot arreu – em va proposar –. I no et preocupes per les despeses. Tinc prou diners en un compte corrent. Entendràs que coneguent el futur és molt fàcil guanyar apostes *on line*.
- Però com ho has pogut fer, si acabes d'arribar? – em vaig asombrar.
- El compte corrent m'estava esperant – em va informar –, per gràcia de las Ar A.
- Suppose que solament podrem viatjar per la Unió Europea, dins de l'espai Schengen sense duanes – vaig conjecturar.

- No, podem viatjar per tot el món – va replicar.
- I com passaràs la duana? – em vaig sorprendre.
- Amb el meu passaport – me'l va mostrar i vaig comprovar que posava també «BEZOYA GARRIGA / SARAH», però vaig reparar que tenia una cinta magnètica i la vaig mirar estranyat.
- Las Ar A ha alterat els registres electrònics per tal que aparega el meu nom fictici – em va justificar -. Naturalment, hauria estat més difícil modificar els registres impresos, però no tenen perquè comprovar-los si no els donem motius. Això sí, haurem de ser prudents. Ja saps que lap Rop La vol evitar de totes totes que es sàpia que una persona d'un univers pul·lula per altre. I naturalment, en aquest univers no podràs publicar el relat de la meua visita.
- Clar – vaig concordar -. Per mi podem sortir de viatge quan vulgues. I on tu vulgues: jo amb estar amb tu ja estic content. Això sí, portaré el meu portàtil per baixar-me el correu electrònic, però com utilitzaré l'VPN de la Universitat ni tan sols podran saber on estic.
- Doncs si te sembla podem començar amb Malta, que m'abellix visitar-la – em va suggerir.
- Molt bé – vaig aprovar, i li vaig donar un bes.

Finalitzada la redacció d'aquest relat, vaig dubtar sobre publicar-ho, per tal com això inhibiria la possibilitat de que Sara vingués a visitar-me en aquest mateix univers.

Però vaig pensar que, fera el que fera, no impediria que aquesta visita es produïra en algun univers.